שיהא מזומן עתי ואפילו בשבת עתי ואפי'

בטומאה איש להכשיר את הזר פשיטא מהו

דתימא כפרה כתיבא ביה קמ"ל עתי ואפילו

בשבת למאי הלכתא אמר רב ששת "לומר

שאם היה חולה מרכיבו על כתפו כמאן

דלא כרבי נתן דאי רבי נתן יהאמר חי נושא

את עצמו אפילו תימא רבי נתן חלה שאני

אמר רפרם יואת אומרת עירוב והוצאה

לשבת ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים

עתי ואפי' בטומאה למאי הלכתא אמר רב

ששת ילומר שאם נממא משלחו נכנס

ממא לעזרה ומשלחו ישאלו את רבי אליעזר

חלה מהו שירכיבהו על כתפו אמר להם יכול

הוא להרכיב אני ואתם חלה משלחו מהו

שישלחנו ביד אחר אמר להם אהא בשלום

אני ואתם דחפו ולא מת מהו שירד אחריו

וימיתנו אמר להם יכן יאבדו כל אויביך ה'

וחכמים אומרים חלה מרכיבו על כתפו

יחלה משלחו ישלחנו ביד אחר ידחפו ולא

מת ירד אחריו וימיתנו יישאלו את ר' אליטזר

פלוני ® מהו לעולם הבא א"ל לא שאלתוני אלא על פלוני ® מהו להציל רועה כבשה

מן הארי אמר להם לא שאלתוני אלא על

הכבשה מהו להציל הרועה מן הארי אמר

להם לא שאלתוני אלא על הרועה ממזר מה

הוא לירש מהו ליבם •מהו לסוד את ביתו

מהו לסוד את קברו סלא מפני שהפליגן

בדברים •אלא מפני שלא אמר דבר שלא

שמע מפי רבו מעולם שאלה אשה חכמה

את ר' אליעזר מאחר שמעשה העגל שוין

מפני מה אין מיתתן שוה אמר לה אין

חכמה לאשה אלא בפלך וכן הוא אומר

יוכל אשה חכמת לב בידיה מוו איתמר רב

ולוי חד אמר זיבח וקימר בסייף גפף ונישק

ל) שבת לד. קמל: [עירובין קג.],
 ל) [מוספתל פ"ג ה"ט],

ד) ומוספתה יבמות פ"ג ה"ג], ל) [סוכה כו:], ו) [גי

הערוך במגפה וכן גי' רש"י

כון ובעד ומו. דים יטרי הוא אומר גרס באסכרה], נו [בע"י אמר ר"י אמר

שמואלן, **ה**) [ויאמר מי לה׳ אלי ויאספו אליו כל בני לוי

כל"ל וכ"ג רש"י ד"ה כל בני

לויז. **ט)** ובע"י גרסי' נמי אמו

כ) נצ"ל תניא נמי הכי וכ"א

במנחות ק.], () [שבת קנב: פסחים לג: סנהדרין ל: מנחות מה. ק.], מ) צ"ל ד"א עם דלעיל, () [שבת נו.],

גליון הש"ם

. גם' מהו לסוד את ביתו.

עיין מהרש"א ספ"ג דב"ב

שמע. עיין מהרש"ל רפ"ד לברכות נח"ל: שם בני בתו מישראל. עיין יכמות דף

:סכ ע״כ

בחידושי הגדות: שם מפני שלא אמר דבר

מישראל], י) [מנחות ק.],

. ובע"ז מל.

גמ' שיהה מוומן. מוכן לכך מחתמול: עתי הפילו בשבת. עתי בעתו ובמועדו ישתלח ולא יעבור ואפי׳ בשבת ובטומאה ולקמן מפרש מאי איסור שבת וטומאה שייך בשילוחו דאינטריך לרבויי: למאי הלכסא. מה חילול שבת יש שהולרך להתירו אי משום תחומין

לחחר מתן תורה: כמחן. חילטריך לרבויי דלח כרבי נתן דחמר חי נושח את עלמו הוא ואין בו אלא משום שבות ופלוגתה במסכת שבת(דף נד.): חולה שחני. דהשתח לח נושח חת עלמו והנושה מחלל שבת: וחם אומרת. מדאילטריך למתני עתי אפילו בשבת איכא למשמע דאין איסור (ג) הולאה ליום הכפורים דאי יום הכפורים כשבת להולאה למה לי קרא להתיר משאו בשבת הרי כשחל בחול נמי כשבת דמי והאמר רחמנא ישלחנו. עירוב כדי נסבא אלא דהא בהא תליא דלא תקינו חכמים עירובי חלרות אלא בשביל איסור הולחה שגזרו (ד) מרשות לרשות גזירה משום הולאה מרשות היחיד לרה"ר: למחי הלכתח. מה חיסור טומאת מקדש או קדשיו יש בשילוחו שהולרך לומר שידחה את הטומאה: נכנם טמא לעורה. שהכהן (ה) מוסרו לו שם: יכול להרכיב אני וחתם. בריח וחזק היה השעיר להרכיב אותי ואתכם עליו לקמן אמרינן שלא היה חפץ להשיב על שאלתם מה שלא שמע מפי רבו: אהא בשלום אני ואתם. כלומר מה לכם לשאול על זאת לא אני ולא אתם מקק לשילוחו: דחפו. לצוק ולא מת מהו שיהא לריך לירד אחריו וימיתנו: פלוני מהו לעולם הבח. על חדם אחד שאלוהו מה מעשיו בעיניך ויש פותרים על שלמה בן דוד שאלוהו: אלא על פלוני. שמא על אבשלום שחלתוני: חלה על הרועה. חם מותר להצילו מפי הארי: ממור מהו לירש. את אביו: אמר להם מהו ליכם. אשת אחיו שאלתם אותי: מהו לסוד את ביתו. בזמן הזה מי אסור מפני לער חורבן הבית: אמר להם לא שחלתוני חלה מהו לסוד את קברו: לה שהפליגן. והפרישן לדברים חחרים כאדם המתכוין לדחות כשאינו יודע להשיב אלא יודע היה אבל לא אמר דבר שלא שמע מרבו: שמעשה העגל שוין. עבודותיו שוות לאיסור מפני מה אין מיתתן שוה שהיו בו שלש מיתות מיתת סייף שימו חיש

חרבו מיתת מגפה ויגוף ה' את העם היו אמר לו רבי יוסי ⁰תנוח דעתך שהנחת את דעתי: מול וצא: תנא מה שהי צפירא דין וחובי דרא סגיאין: **כותני'** מיקירי ירושלים היו מלוין אותו עד סוכה הראשונה עשר סוכות מירושלים ועד צוק (שמות לב) מיתת הדרוקן דכתיב ויזר על פני המים ואמרינן במסכת ע"ו (דף מד.) לא נתכוין משה כסוטות בללבות אלא לבודקן תשעים בטן: זיבה וקיטר. הן עבודות

כמיפו, ובכרימום מיירי להמיר איסור תחומין וכמאן דאמר שהן מן החורה והשמא פריך שפיר דשאני יום הכפורים דהכשרו בכך, כי אין נראה כלל שיהו שנים אלו דברי רפרם והמלמוד לא הזכיר כאן אותה של שם, ולשם אותה שבכאן. ואין עירוב והוצאה דיום הבפורים. ואט"ג דכתיב לא מעשו כל מלאכה גבי יום הכפורים הוצאה אינה מלאכה גמורה ולהכי בעי היכא כתיבא כדאמרינו בריש הפפורים. ואטייג דפתיפ לא מעשו כל מלאכה גפי יום הפפורים הואה אינה מולהה גמורה ולהכי בעי היפא המינה בדאמריון בריש
הזורק ושבת או, בן ודברסייחו בפייק דעירובין ון, בן ובריש שבת וב, אן ושבועות וב, אן. אחא בשאיום אני ואתם. כלומת אהא
הזורק ושבת או דוקרים הביא ליינובין ון, בן ובריש שבת וב, אן ושבועות וב, אן. אחא בשאיום הבא. פיי רייח מאלו את
ר' אליעזר אבשלום שבא על פלגשי אביו מהו לעולם הבא, מי סבירא [לן] הא דאמר רב וקסהדרין כא, אן נשים בכחובה ופילגשים בלא
כמובה וקידושין, וכן שאל על שלמה מי סבירא לן הי אחמר ושבת עו, בן כל האותר שלמה מעל אינו אלא טועה. בחה בהאר בי ברישה ביד הארי. כלומר כם שבת מיד דה, מי סבירא לן הא אחמר ר' יינתן וכחובות ט, בן כל היואא למלחמות דוד גט כריחות כומב
בבשה ביד הארי. כלותר כם שבע מיד דה, מי סבירא לן הא אחמר היינה קעובה. בוה להצד" הרוצה. כלותר אוריה מיד דוד,
לאשתו וכבסה קרי ליה כדכמיב וש"ב ג, בן ולאיש) ולכשן אן וי כי אם כבשה ביד הרוצה. כלותר אוריה מיד דוד,
ואידי דקרי ליה לאשתו כבשה קרי ליה לאוריה רועה, מי סבירא לן חולקין כבוד למלמיד במקום הרב או דילמא אין חולקין וכיון שאמר
לאדוני יואב מורד במלכות הוה ושבת נא, אן. ביפה בשרתה. הוראת שנה היתה דליכא אלא אוהרה כדאמריע צפ"ד מימות אמריט נפרק אמרת עירוב והוצאה כו'. אמריט נפרק אמרו לו (כריתות דף יד.) דרפרם בדותא היא דפריך עליה ודילמה שאני שעיר המשתלה דהכשירו ביום הכפורים בכך אלה דרפרם בדותה היא: בלוני מהו לעודם הבא. פר״ה הצשלום

שבא על פילגשי אביו מהו לעולם הבא מי סבירא לן הא דאמר רב נשים בכתובה וקידושין פילגשים בלח כתובה ובלא קידושין הכי אמרינן סבירא לן כרבי יונתן דאמר כל האומר שלמה חטא אינו אלא טועה שנאמר ולא היה לבבו שלם כו' כלבב דוד אביו הוא דלא היה מיחטא נמי לא היה חטא הכי אמר בפרק במה בהמה יולאה (שבת דף נו:)

במקום הרב או לא:

אמר ליה ר' יוםי תנוח דעתך בו'. וא"ת בס"פ שתי הלחם (מנחות דף ק.) גבי חל להיות יום הכפורים ערב שבת שעיר החילון של יום הכפורים אוכלין אותו כשהוא חי תניא בגמרא איפכא רבי יוסי אומר לא בבליים היו כו' עד אמר לו רבי יהודה תנוח דעתך שהנחת דעתי ויש לומר מר מאי דשמיע ליה קאמר ומר מאי דשמיע ליה קאמר ר' יהודה קיבל דהחיא דהכא לא בבליים הן ור' יוסי קיבל בההוא דהתם:

יבמיתה שמח בלבבו בהדרוקן וחד אמר עדים והתראה בסייף עדים כלא התראה במיתה לא עדים ולא התראה בהדרוקן אמר רב יהודה" שבמו של לוי לא עבד עבודת כוכבים שנאמר יויעמוד משה בשער המחנה ₪ וגו' יתיב רבינא וקאמר להא שמעתא איתיביה בני ר' פפא בר אבא לרבינא ⁴האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו אביו אבי אמו מישראלי אחיו אחיו מאמן מישראל בניו •בני בתו מישראל: וכבש עשו לו כו': •אמר רבה בר בר חנה לא בבליים היו אלא אלכסנדריים היו ומתוך ששונאים את הבבליים היו קורין אותן על שמן ∘תניא רבי יהודה אומר לא בבליים היו אלא אלכסנדריים

שחייבין עליהן לע"ז מיתה כדתנן בארבע מיתות (סנהדרין ס:) שהן בסקילה וכאן בסייף שעדיין לא נתפרשו להן ארבע מיתות בית דין ונידונו במיתח בני נח שכל מיתחן בסייף כדאמרינן בסנהדרין (דף נו.): גיפף ונישק. אין בהן מיתח בית דין כדתנן בארבע מיתות (שם ס:) אלא בידי שמים נידונו במגפה: כל בני לוי. שכולן בכלל זה: האומר לאביו ולאמו. במעשה העגל לא ראיתיו נעשו אכזרים עליהם לנקום נקמתו של מקום אלמא אביו ואמו אחיו ובניו עבדו ע"ז: **ומפוך ששונאין.** בני ארץ ישראל את הבבליים היו קורין כל קלי הראש ועושי דבר שלא כהוגן על שמם: **סגוח דעסך**. משפחתו היתה מבבל והיה קשה לו הדבר: מה שהי לפירא דין וחובי דרא סגיאין. מה מתעכב שעיר זה כאן ועונות הדור מרובין והן עליו: באתבר' מיקירי ירושלים.

בסנהדרין פרק כ"ג (דף כא.) או לא וי"מ ששאלוהו על שלמה מי ובתוספתה פ"ג דיבמות: מבהן להציל הככשה מן הארי.

כלומר בת שבע מיד דוד מי סבירא לן דאמר ר' יונתן במסכת כתובות (דף ט:) כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו ואוריה כתב גט לבת שבע מהו להציל הרועה מיד הארי כלומר מהו להליל אוריה מיד דוד מי סבירא לן חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב ולא היה מורד במלכות או דילמא אין חולקין ומורד במלכות הוה עכ"ל פירוש משום דקאמר ואדוני יואב י דקרי ליה ליואב אדוני בפני המלך ופלוגתא היא בפרק יש נוחלין (ב"ב דף קיט:) אם חולקין כבוד לתלמיד

מותר בלא עירוב. ונדחו דבריו. ואסיקנא בכריתות אלא [האי] דאמר רפרם ברייתא היא, כלומר חיצונה [היא] ולא נאמרה בבית המדרש, ולא שנא יום הכפורים אין מוציאין ולא מחשובי ירושלים: עד סוכה הראשונה. סוכות עשו לו בדרך ובני אדם הולכין לגור שם לפני יום הכפורים שמלוין אותו מסוכה לסוכה: יוצאין בתחומין אלא על ידי . כדגרסינן בעירובין פרק [בכל מערבין], ותניא אמרו בית הילל לבית שמאי אתם מודים שמערבין לגדול ביום הכפורים, אמרו להם (אבל אמרו) כשם שמערבין לגדול ביום הכפורים כך מערבין לנויר ביין ולישראל בתרומה, להודיעך דכולי עלמא מודים ומילתא פשוטה היא שמערבין לגדול ביום הכפורים. וכל מאן דמפרש חילוף זה טעות הן הדברים בידו. שאלו את ר׳ אלעזר חלה מהו שירכיבוהו כו׳. וחכמים אומרים חלה מרכיבו על כתיפו. חלה השליח משלחו ביד אחר. דחפו ולא מת יורד וממיתו. שאלו את ר׳ אלעזר, אבשלום שבא על פילגשי אביו מהו לעולם הבא. מי סבירא לן הא דאמר רב נשים בקדושין וכתובה, פילגשים בלא כתובה וקדושין. וכן שאלוהו על שלמה מי סבירא לן כר' יונתן דאמר כל האומר שלמה חטא אינו אלא טועה, שנאמר ולא היה לבבו שלם עם ה' אלהיו כלבב דוד אביו, כלבב דוד אביו לא היה מיחטא נמי לא חטא כר,

ן כדגרסינן בפ׳ במהן בהמה יוצאה. <mark>תוספתא</mark> בתחילת יבמות, מהו להציל כבשה. כלומר בת שבע מיד דוד, מי סבירא הא דר׳ יונתן במס׳ כתובות כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות נותן לאשתו, ואוריה נתן גט לבת שבע. מהו להציל הרועה מיד יות בטר מובמרוב לרובא הלאוההו בדרודה בינות בטרות המוק לאהה, היה הינון גם בטבב בהו ברובה הדרובה המני הארי, כלומר מהו להצילו אוריה מיד נודרן, מי סבירא לן חולקין כבוד לחלמיד במקום הרב. ומפני שאמר ואדוני יואב אינו מורד במלכות וניתן להצילו, או אין חולקין כבוד לתלמיד ומורד במלכות הוא. ומסקנא בהו בהני שאילתא. לא מפני שהפליגו

בדברים אלא שלא אמר דבר שלא שמעו מרבו לעולם. במעשה העגל רב ולוי, חד אמר זיבח וקיטר בסייף, גיפף ונישק במיתה, שמח בלבו בהדרוקן. חולי נפוח בני מעיים עד שימות. שבט לוי לא עבד ע"ז. והאי דכתיב ולאביו ולאמו לא ראיתיו וגר, אביו, אבי אמו ישראל, שמח בלבו בהדרוקן. וחד אמר מי שהעמידו עליו עדים והתראה בסייף, עדים בלא התראה במיתה, לא עדים ולא התראה בהדרוקן, חולי נפוח בני מעיים עד שימות באביר הוא משוך צפירה זו זעיר, וחובי דדרא סגיאין. כלומר, מהר וצא שעיר זה קטן וחטאות הדור מרובין.

דרבנן בעלמא נינהו שגזרו עליהן

הגהות הב"ח

(א) גם' שאלו את אליעזר פלוני. נ"ב עי' בערוך ערך פלן הראשון: (ב) שם לא שאלמוני אלא על פלוני ופלוני מהו לעוה״ב אמר ופלוני מוחו לפוזו ב אמו להם לא שאלתוני אלא על פלוני מהו להליל הכבשה מן הארי אמר להם לא שאלחוני אלא על הרועה מהו להציל הרועה מן הארי אחר להם לא שאלחוני אלא על הכבשה ממזר מה הוא לירש וכו' לסוד את קברו ומהו לסוד את קברו מהו לסוד בדברים אלא ונ"ב אמר הכותב במוספתה פ"ג דיבמות נרחה דעל ממזר שחלוהו אי שרי לסוד את ביתו דשמא יש לו להתאבל על שפסול הוא לבא את הברו דכיון שהוא פסול מת קברו זכין שאת פסוד אין עושין לו כבוד במותו כדי שיהא היכר שזרעו פסול ולא מיירי הכא בשפיכת סיד על הקבר לשם ליון כדאיתא פ משקין אלא י שיהו עושין לקברים לשם כבוד ופירש"י כאן הוא תמוה: (ג) רש"י ד"ה זאת אומרת כו' למשמע דאין איסור עירוב והוצאה ליוס"כ: (ד) בא"ר הוצאה שגורו טלטול מרשות לרשות: (ה) ד"ה נכנס כו׳ שהכהן גדול מוסרו:

תום' ישנים

עתי אפילו בשבת למאי הילבתא בו'. דממי שומ משאר עבודות יום הכפורים. [ואין עירוב והוצאה ליום הכיפורים. ונכריתות פרק אחרו לו ניד אז האמר הא חביפורים. הכניתות פוק אמרו לו [יד, א] קאמר הא דרפרם בדותא היא דשאני יום הכיפורים] ההכשרו בכך. הכיפורים] ההכשרו בכך. ומיתה אמאי לא פריך (כך) [כא]] המלמוד. ""ל שדרך המלמוד להאריך במקום זה יותר מבמקום זה, אבל דוחק הוא לפרש דהכא מיירי בהרכבתו דהוה אמינא דלא דחי יום הכפורים אלא בשיכול ללכת השעיר ברגליו דאין . הכשרו בשהלריך להרכיבו על

א מיי׳ פ״ה מהלכות עבודת ל א מיי׳ פיה מהכות עבודת יוה"כ הלי יט: לא ב מיי׳ שם הלכה כא: לב ג מיי׳ שם הלכה כ: לג ד מיי׳ שם הלכה כ:

מו:

חורה אור השלח

1. בּן יֹאבְדוּ כָל אוֹיְבֶּיךְ יְיָ וְאֹדֲבָיוֹ בְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בִּגְבַרְתוֹ וַתִּשְׁלְט הָאָרץ אַרְבָּעִים שָׁנָה:

שופטים ה לא 2. וכל אַשָּׁה חַכמת לב ב. יְבֶּי הָּיִּ יִּיִּבְּיִּה עֵּרְ בְּיָדֶיהָ טְוּוֹ וַיָּבִיאוּ מַטְוֶה אֶת הַתְּבַלֶת וְאֶת הָאַרְגָּמָן אֶת תוֹלַעת הַשַּׁנִי וְאֵת הַשַּׁשׁ: שמות לה כה

שמות לה כה 3. וַיַּצְמֹד מֹשֶׁה בְּשַׁצֵר הַמְּחֲנָה וַיֹּאמֶר מִי לַיִּיְ אַלְי וַיִּאָסְפוּ אַלְיו כָּל בְּנֵי לַוִּי: שמות לב כו 4. הָאמֵר לְאָבִיו וֹלְאָמּוֹ לֹא

י הָינבּ יְיְנְבָּיר לְאָבָּיר הְבִּיר רְאִיתִּיוֹ וְאֶת אֶחָיוֹ לֹא הִבִּיר וְאֶת בָּנָיוֹ לֹא יָדָע כִּי שְׁמְרוּ אמרתר ובריתר ינצרו:

מוסף רש"י

זאת אומרת. מדקתני אפילו נסנת, עירוב לשבת ואין והוצאה לשבת ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים. דאם יש איסור הוצאה ליה"כ. למם ים מיטור האכנה כים כן. אמאי אינטריך לרבויי שבת, הא דחי יה"כ והוא הדין לשנת (כריתות יד.). עדים והתראה בסייף. כמשפט לעשי עיר הנדחת שהן מרוצין (שמות לב כ). תנוח דעתך. משפחת ר' יהודה מככל היתה, לפיכך שמח בדברי ר' יוסי (מנחות ק.).

רבינו חננאל

עתי, ואפי׳ בטומאה. שאם וממא וכום לעזרה ומשלחו. נטמא נכנס לעודה ומשלחה. עתי, ואפי' בשבת. שאם חלה השעיר ואינו יכול להלך מרכיבו על כתיפו. ואפי׳ לר׳ נתן דאמר החי נושא את . עצמו, (לא) [מ״מ] מיבעיא לן [קרא] חולה שני, דחולה לך נקו אן חולה שני, דחולה כמאן דכפות דמי, ואינו נושא את עצמו וכמשוי הוא. וא״ר יוחנן מודה ר' נתן בכפות, קשור ידיו ורגליו חילל את . השבת. ודברי ר' נתן כשבת [ובעירובין] פרק [המוצא]. אמר רפרם זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים. זו השמועה בכריתות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב. אמרו על שמועה זו דרפרם ממאי דילמא שוי שטיר המשחלם דהכשירו דיום הכפורים בכך. . אלא דרפרס ברייתא היא פיי אם בא רפרם לדקדק מיהא דתנן בכריתות א"ר מאיר אם היתה שבת והוציאו חייב, ואמר מדקאי ביום הכפורים דשבת הוא דאסירא להוציא מרשות לרשות אלא אם